

[Litha Christiansen]

nisteren udtrykker det i redegørelsen. Den nuværende situation giver kun de vestlige kapitalinteresser grund til optimisme. Denne politiske vurdering af udviklingen i Rhodesia understøttes også af den såkaldte rhodesiske tilpasningsfond, som allerede blev luftet i september 1976 i forbindelse med Kissingers løsningsbestræbelser, og som siden er blevet videreudviklet. Denne fond, som udgør den nette sum af 1,5 mia dollars, skal bruges til at sikre et afrikansk borgerskab, som igen skal danne grundlag for en forøget import af vestlig kapital og teknologi. Samtidig nævnes det udtrykkeligt, at fonden ikke kan være tilgængelig for et afrikansk styre, der er kommet til magten gennem guerillakrig, men lederne af de to fløje i Den patriotiske Front er godt klar over, hvad formålet med denne såkaldte hjælp er. Mugabe og Nkomo siger: for os ser det ud til, at formålet er at binde Rhodesia politisk og økonomisk, og det vil gå ud over vores uafhængighed. Det er netop i et forsøg på at støtte kampen mod det rhodesiske hvide mindretalsstyres afvikling og kampen mod en nykolonial løsning på Rhodesiaproblemet, at VS i et spørgsmål den 27. oktober rykkede udenrigsministeren for svar på, om ministeren snart tog initiativ til at bruge det latterligt lille beløb på 1,5 mill. kr., der henstod på finanslovens konto til Rhodesia, til Den patriotiske Fronts arbejde. Redegørelsen for anvendelsen af pengene kom den 14. november. Som ventet var kun en meget lille del af det i forvejen mikroskopiske beløb ydet til frihedsbevægelsen, og dette ikke i form af kontante bidrag, men alene som vareleverancer eller tjenesteydelser.

Tilsyneladende har udenrigsministeren valgt at fastholde sine ud fra et borgerligt synspunkt ret radikale udtalelser, men i praksis har det borgerlige oprør alligevel fået konkret indflydelse på bevillingsfordelingen til Rhodesia. En fantastisk form for dobbeltmoral.

Når jeg i mit indlæg om det sydlige Afrika har valgt at lægge vægten på udviklingen i Rhodesia, er det for at vise, at den hjemlige datodiskussion om Angola er en borgerlig and, som selv ikke USA interesserer sig en døjt for. Carteradministrationen er godt klar over, at brændpunktet i øjeblikket ikke er hverken Angola, Moçambique eller Guinea-Bissau, men at kræfterne nu må samles om

etablering af et afrikansk provestligt styre i Rhodesia, og det har intet med afrikanske løsninger på afrikanske problemer at gøre, som udenrigsministeren ofte siger.

Et andet område, der optager udenrigsministeren og den øvrige vestlige verden meget, er menneskerettighederne. Diskussionerne om menneskerettighederne har især været rettet mod Sovjetunionen og de østeuropæiske lande. VS fordømmer enhver undertrykkelse af demokratiske rettigheder, uanset om det sker i et vest- eller i et østland eller i Danmark, som vi har set det ved mexikanersagen. Det betyder også en stadig kritik af den måde, man fra officiel side har undertrykt oppositionen i DDR på, og som kulminerede i udvisningen af Wolf Biermann.

Når jeg ikke her vil gå nærmere ind på disse forhold, hænger det sammen med den korte tid, der er til rådighed, og at disse forhold i vid udstrækning har pressens bevågenhed. Jeg vil i stedet vende mig mod de senere års udvikling i Vesttyskland. I forbindelse med den sidste Rote Armé Fraktions aktion og diskussion om udviklingen i Vesttyskland udtalte udenrigsministeren følgende:

»Jeg skammer mig, hver gang jeg hører disse angreb på de demokratiske forhold i Vesttyskland, hvor man lægger dansk tradition til grund for kritik af det unge tyske demokrati.«

VS er som tidligere fastslået med syvtommersom også modstander af Rote Armé Fraktions voldelige aktioner i Vesttyskland, men vi mener samtidig, at en stillingtagen til terrorismen i Vesttyskland også hænger sammen med nogle mere dybtgående diskussioner og analyser af udviklingen i Vesttyskland. VS tror ikke, at man kommer videre ved at forsikre hinanden om, at vi er modstandere af terrorismen, og gentage det til bevidstløshed. Terrorismen i Vesttyskland er ikke årsagen til de stadige indgreb i de demokratiske rettigheder, men en følgevirkning.

Allerede inden der var noget, der hed Baader-Meinhof gruppen, var indgrebene mod de demokratiske rettigheder startet. I 1956 blev det tyske kommunistparti forbudt. I 1967 blev en tysk student skudt af politiet ved en demonstration i Vestberlin. I 1968 blev de såkaldte nødretslove vedtaget, som gav politiet større beføjelser. I 1971 startede berufsverbotpolitikken, som i første række rettede sig mod medlemmer af det nu lovlige